

**A Kúria
mint felülvizsgálati bíróság
ítélete**

Az ügy száma: Mfv.III.10.458/2017/7.

A tanács tagjai: Dr. Zanathy János
a tanács elnöke
Dr. Magyarfalvi Katalin
előadó bíró
Dr. Farkas Katalin
bíró

A felperes:

A felperes képviselője: dr. Fehér Herman Miklós pártfogó ügyvéd

Az alperes: MÁK Nyugdíjfolyósító Igazgatósága

Az alperes képviselője: jogtanácsos

Más perbeli személyek neve és perbeli állása:

alperesi beavatkozó

Alperesi beavatkozó képviselője: dr. Barna Péter ügyvéd

A per tárgya: társadalombiztosítási határozat felülvizsgálata

A felülvizsgálati kérelmet benyújtó fél: felperes

Az elsőfokú bíróság határozatának száma: Fővárosi Közigazgatási és
Munkaügyi Bíróság

14.M.2526/2015/58.

Rendelkező rész

A Kúria a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 14.M.2526/2015/58. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az alperesi beavatkozónak 15 napon belül 10.000 (tízezer) forint felülvizsgálati eljárási költséget.

A pervesztes felperest képviselő pártfogó ügyvéd díját és a felülvizsgálati eljárás illetékét a magyar állam viseli.

Az ítélet ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

Indokolás

Tényállás

- [1] Az alperes a felperes által 2014. július 28-án előterjesztett, a 2014. július 14-én elhunyt ... jogszerző élettársa jogán benyújtott özvegyi nyugdíj megállapítása iránti igénybejelentést a 2014. október 9-én kelt határozatával elutasította. A határozat indokolása szerint 2014. augusztus 1-jén ..., a jogszerző

házas társa is özvegyi nyugdíj iránti igénybejelentést terjesztett elő, amelyben úgy nyilatkozott, hogy a jogszerzővel annak haláláig közös háztartásban együtt élt. Az elsőfokú eljárásban lefolytatott bizonyítás nem támasztotta alá, hogy a felperes és a jogszerző a felperes által megjelölt időponttól (2000. június 30.), illetve az elhalálozást megelőzően megszakítás nélkül 10 év óta élettársként közös háztartásban együtt élt, ezért a felperes – a társadalombiztosítási nyugellátásról szóló 1997. évi LXXXI. törvény (Tny.) 45. § (2) bekezdés a)-b) pontjában írt feltételek hiányában – nem jogosult özvegyi nyugdíjra.

- [2] A másodfokú társadalombiztosítási szerv az elsőfokú határozatot helyben hagyta. A másodfokú hatóság eljárása során, annak tisztázása érdekében, hogy a felperes és a jogszerző a felperes által megjelölt, a jogszerző tulajdonát képező tiszavasvári üdülőingatlanban a jogszerző elhalálozását megelőző 10 éven át megszakítás nélkül együtt élt-e, köztük a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (Ptk.) 685/A. §-a, illetve a 2014. március 15-től hatályos a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (új Ptk.) 6:514. § (1) bekezdése szerinti élettársi kapcsolat fennállt-e, további bizonyítást folytatott le. A másodfokú hatóság a felperes nyilatkozata, a jogszerző házas társa, közös fiúk, a jogszerző nővére, barátja, a jogszerző bejelentett állandó, miskolci lakcíme szerinti két szomszédja, a felperes állandó, miskolci, a jogszerzőjétől eltérő lakása szerinti két szomszédja, a felperes munkatársa és egy, a jogszerző tiszavasvári nyaralóingatlanjával azonos utcában élő személy tanúvallomása, a jogszerző orvosi dokumentációja, az orvosi kezelését végző egészségügyi intézmény, valamint a hagyatéki eljárást lefolytató közjegyző adatszolgáltatása, továbbá a felperes által csatolt okiratok (földbérleti, ingatlan adás-vételi szerződés, telefon-, gépjármű eredetiség vizsgálat és rezsizsámlák, 2011. július 11-én kelt végakarati intézkedés, horgászigazolvány stb.) és egyéb okirati bizonyítékok (halotti anyakönyvi kivonat stb.) egybevetésével arra a következtetésre jutott, hogy a felperes a jogszerzővel az annak halálát megelőző 10 éven át megszakítás nélkül nem élt élettársi kapcsolatban. A felperes állandó lakóhelyén meghallgatott tanúk, valamint a közös „horgász ismerősök” a jogszerző és a felperes érzelmi kötődésen alapuló kapcsolatának fennállását alátámasztották, hitelt érdemlő nyilatkozatot azonban arra vonatkozóan, hogy a kapcsolat közös gazdálkodást is eredményezett, ezek a tanúk sem tudtak tenni.

A felperes keresete és az alperes ellenkérelme

- [3] A felperes keresetében a társadalombiztosítási határozat felülvizsgálatát – a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (Ket.) 2. § (3) bekezdése, 72. § (1) bekezdés e) pont eb) és ec) pontja megsértésére, az indokolási kötelezettség elmulasztására, további

tanúbizonyítási indítványai indokolatlan mellőzésére hivatkozva - azért kérte, mert a kért ellátás megállapításának a Tny. 45. § (2) bekezdés b) pontjában foglalt feltétele teljesült.

- [4] Az alperes a kereset elutasítását kérte határozata ténybeli és jogi indokai fenntartásával.

Az elsőfokú ítélet

- [5] A munkaügyi bíróság a keresetet - a Tny. 45. § (1) bekezdése, (2) bekezdés b) pontja és az új Ptk. 6:514. § (1) bekezdése alkalmazásával - elutasította.
- [6] Az ítélet indokolása szerint az egymásnak ellentmondó tanúvallomások és az okirati bizonyítékok alapján az volt megállapítható, hogy a felperes és a jogszerző, a jogszerző halálát megelőző években a tiszavasvári házban sok időt töltöttek együtt és közöttük szoros érzelmi kapcsolat állt fenn, a jogszerző azonban házassági életközösségét ezen időszak alatt sem szakította meg feleségével. A jogszerző és - a perben az alperes pernyertessége érdekében beavatkozó - házastársa közös állandó lakcímüket fenntartották, a jogszerző ezt a lakást életvitelszerűen használta, a lakás fenntartásához havi rendszerességgel hozzájárult, közös gazdálkodásuk nem szűnt meg; a jogszerző a halálát megelőzően a kórház által értesítendő személyként is a házastársa nevét adta meg. Az a tény, hogy a jogszerző a házassága mellett érzelmi kapcsolatban állt a felperessel, a házassági életközösség felszámolását nem jelentette; a felperes által nyomatékkal figyelembe venni kért okirati bizonyítékokból (fényképfelvételek és a tiszavasvári ingatlan folyamatos használatának alátámasztására csatolt villanyszámla-kimutatás) a folyamatos együttélésre és a gazdasági életközösség fennállására sem lehetett következtetést levonni. A bizonyítékok egybevetésének eredményeként nem lehetett megállapítani, hogy az élettársi közösség elemei 10 éven át szakadatlanul fennálltak, ezért a társadalombiztosítási szervek jogszabálysértés nélkül döntöttek a felperes igénybejelentésének elutasításáról.

A felülvizsgálati kérelem és ellenkérelem

- [7] A jogerős ítélet ellen a felperes élt felülvizsgálati kérelemmel, amelyben annak hatályon kívül helyezését és a keresetének helyt adó döntés meghozatalát, valamint az alperes költségekben való marasztalását kérte a Pp. 206. § (1) bekezdése, 221. § (1) bekezdése és a Tny. 45. § (2) bekezdés b) pontja megsértésére hivatkozva.
- [8] Álláspontja szerint a munkaügyi bíróság döntése a rendelkezésre álló bizonyítékokkal ellentétes és iratellenes, a perben ugyanis bizonyította, hogy a jogszerzővel több mint 10 éve érzelmi és

gazdasági közösségben élő élettársak voltak, valamint, hogy a jogszerző és az alperesi beavatkozó több mint 10 éve külön éltek, házasságuk csak névlegesen létezett. Az alperesi beavatkozó oldalán meghallgatott rokonok és barátok tanúvallomása elfogultságuk okán nem volt értékelhető. A felperes indítványára meghallgatott, vele rokonságban nem álló tanúk (barátok, munkatárs) vallomása a megszakítás nélküli élettársi kapcsolatot alátámasztotta, a bíróság azonban ezeket a tanúvallomásokat nem értékelte, ennek okát nem adta. A bíróság tévesen értékelte, hogy a jogszerző és a beavatkozó lakcíme közös volt, és annak a körülménynek sem volt jelentősége, hogy a jogszerző és a beavatkozó a közös lakását - a közös fiúk előtti látszat érdekében - fenntartotta.

- [9] A felperes szerint a 10 éven túli, folyamatos élettársi kapcsolatot a csatolt fényképfelvételek, a fényképfelvételeken szereplő tanúk vallomása is bizonyította, a családi fotóalbumok terjedelmével vetekedő fotóanyag értékelésének elmaradása, figyelemmel arra is, hogy a két kapcsolat (a jogszerző és a felperes, illetve a beavatkozó) párhuzamos fennállását annak adatai kizárják, jogsértő.
- [10] A tiszavasvári ingatlan rezsiszámlái - az ítéletben írtakkal ellentétben - ellenbizonyítékai a beavatkozó azon állításának, miszerint az ingatlan egy évente pár hétben használatos horgásztanya volt. A jogszerző és a felperes együttélési helyéül szolgáló ingatlan rezsidíja azért volt látszólag alacsony, mert a jogszerzőt - volt munkavállalóként - kedvezményes díjszabás illette meg. A peradatok szerint a beavatkozó és a fia, valamint azok rokonai szinte soha nem jártak az ingatlanba, ennek oka bizonyosan az volt, hogy a felperes és a jogszerző ott éltek.
- [11] A felperes szerint a jogszerző és a beavatkozó közötti házasság névleges fennállása - az ítéletben írtakkal ellentétben - azért sem lehet vitás, mert a jogszerzőnek más személytől 1978-ban és 1979-ben két gyermeke született, akiket elismert. A jogszerző házasságon kívül született gyermekei érdektelennek tekinthető személyekként - a hagyatéki tárgyalásról készült jegyzőkönyvből kitűnően - a hagyatéki eljárásban azt nyilatkozták, hogy a jogszerző a felperessel, nem pedig a beavatkozóval élt együtt; a peradatokból kiderül az is, hogy a jogszerző csak a fia miatt tartotta fenn a látszatot a beavatkozóval.
- [12] Végül a felperes állította, hogy a jogszerző Miskolcon csak rövid ideig és alkalmanként tartózkodott, a kórházi kezelésekre a felperes kísérte el. A jogszerzővel közösen vásároltak élelmiszert, fizették a rezsit, az autó költségeit, költöztek a tiszavasvári ingatlanra, újították fel azt, garázst és kerítést építettek, a kertet közösen ápolták, haszonállatokat tartottak. A jogszerző a felperes részére telket is vásárolt. A jogszerzőnek a beavatkozóval nem volt közös bankszámlája, közös megtakarítása, pénzbeli elszámolás volt közöttük, a jogszerző a lakás rezsijéhez hozzájárult, de ezt közös gazdálkodást nem jelent.
- [13] Az alperes felülvizsgálati ellenkérelmében - utalva a Pp. 3. § (3) bekezdésére, az új Ptk. 6:514. § (1) bekezdésére, valamint a

jogerős ítélet megállapításaira és következtetéseire - a jogerős ítélet hatályában való fenntartását kérte.

- [14] Az alperesi beavatkozó felülvizsgálati ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályában való fenntartását és a felperes költségekben való marasztalását kérte arra hivatkozva, hogy a széles körben lefolytatott bizonyítás adatai a felperes állítását semmiben nem támasztották alá. A munkaügyi bíróság a tanúvallomások alapján megállapíthatónak tartotta, hogy a jogszerző a házassági életközösségét feleségével soha nem szakította meg. Erre utalt az is, hogy a jogszerző a halálát megelőzően a kórházi kezelés során értesítendő személyként is a felesége nevét adta meg. A jogszerző a lakását életvitelszerűen használta, azt, hogy a közös lakás fenntartására havi rendszerességgel pénzt adott a beavatkozónak, a felperes sem vitatta, és a tanúk is megerősítették, ami alátámasztja, hogy a felek gazdálkodása sem szűnt meg.
- [15] A bíróság helytállóan jutott arra a következtetésre, hogy a jogszerző házasság mellett fennálló érzelmi kapcsolata nem jelenti azt, hogy a házassági életközösségét felszámolta volna, ami kizárja a felperessel fennálló élettársi kapcsolatot. A felperes által megjelölt tanúk elfogultságára vonatkozó kifogás „súlytalan”, a tanúkat a bíróság a vallomástételt megelőzően e tárgyban nyilatkoztatta, vallomásuk értékelése során ennek megfelelően foglalt állást. Az, hogy a jogszerzőnek a házassága fennállása alatt mikor és kitől született gyermeke, a per eldöntése szempontjából nem bír relevanciával; a bíróság a kellően feltárt tényállás alapján megalapozott döntést hozott.

A Kúria döntése és jogi indokai

- [16] A felülvizsgálati kérelem nem megalapozott.
- [17] A felperes felülvizsgálati kérelmében a Pp. 206. § (1) bekezdése, 221. § (1) bekezdése és a Tny. 45. § (2) bekezdés b) pontja megsértését is állította, arra vonatkozó indokot azonban, amelynek alapján az utóbbi anyagi jogi szabály megsértése, annak a munkaügyi bíróság általi értelmezése vizsgálható, nem jelölt meg. Ezért a Kúria eljárása során - a Pp. 275. § (2) bekezdésében foglalt keretek között, a kérelem tartalma alapján - azt vizsgálta, hogy a munkaügyi bíróság döntése meghozatala során betartotta-e a Pp. fenti rendelkezéseit.
- [18] A Kúria - Pp. 206. § (1) bekezdése alkalmazásával kapcsolatos - töretlen gyakorlata értelmében (BH 1995.193., BH 1999.44., Mfv.III.10.220/2015/8., Mfv.III.10.622/2016/4. stb.) a bizonyítékok mérlegelésén alapuló ítélet felülvizsgálattal eredményesen csak akkor támadható, ha a bizonyítékok mérlegelése okszerűtlen vagy irratellenes volt. A felülvizsgálati eljárás keretében a bíróság mérlegelési körébe tartozó kérdés általában nem vizsgálható, és nincs lehetőség a bizonyítás adatainak újabb egybevetésére és értékelésére. A Kúria rámutatott arra is, hogy a felülvizsgálati eljárásban, ha olyan eljárási szabálysértés nem történt, ami az ügy

érdemi elbírálására lényeges kihatással volt, a megtámadott határozatot hatályában fenn kell tartani; nem állapítható meg eljárási szabálysértés, ha a felülvizsgálati kérelem a bizonyítékok szabad mérlegelését támadja. (KGD 1993.296., Mfv.III.10.019/2015/7., Mfv.III.10.550/2017/4., stb.)

- [19] A felperes iratellenességet általánosságban - konkrét ítéleti megállapítások felhívása és bizonyítékok tartalmával való ütköztetése nélkül - panaszolt, a Kúria ezért azt vizsgálta, hogy a bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékok okszerűtlen, a logika szabályaival ellentétes módon történő mérlegelésével állapította-e meg a tényállást.
- [20] A peradatok szerint a bíróság a bizonyítást a felek által indítványozott körben lefolytatta, döntését - az okiratok mellett - a közigazgatási eljárásban és a perben meghallgatott tanúk vallomására alapította. A bíróság az ítéletben rögzítette, hogy a tényállást a tanúk egymásnak ellentmondó előadása és az okiratok egybevetésével, azok együttes mérlegelésének eredményeként állapította meg; a bizonyítékok értékelésében, a következtetések levonásában jogszabálysértést kimutatni - a következők szerint - nem lehetett.
- [21] A közigazgatási eljárásban meghallgatott tanúk (a jogszerző házastársa, közös fiuk, a jogszerző nővére, a jogszerzővel baráti kapcsolatot ápoló tiszavasvári telekszomszéd, a jogszerző bejelentett miskolci állandó lakcíme szerinti két szomszédja, a felperes bejelentett miskolci állandó lakóhelye szerint két szomszédja, a felperes munkatársa és egy a tiszavasvári nyaralóingatlan melletti utcában élő ismerős) közül a bíróság tanúként hallgatta meg a jogszerző és a beavatkozó közös fiát, a jogszerző testvérét, a jogszerző állandó lakóhelye szerinti két szomszédját. A fentiekén túl a bíróság - a felek és a beavatkozó indítványaira - tanúként hallgatta meg a jogszerző három távoli rokonát, további - állandó lakóhelye szerinti - három szomszédját (köztük egy volt munkatársát), a jogszerző volt munkatársát, a felperes munkatársát, egy barátnőjét, egy - állandó lakóhelye szerinti - szomszédját, valamint a felperes és a jogszerző egy távolabbi közös ismerősét. A közigazgatási eljárásban és a perben meghallgatott, a házassági életközösség fennállását igazoló tanúk vallomása abban, hogy a felperes és a jogszerző közötti kapcsolatról a jogszerző haláláig nem bírtak tudomással, az alperesi beavatkozóval fennálló rokoni kapcsolatukra tekintet nélkül megegyezett; ezt a felperesi indítványra meghallgatott tanúk vallomásai sem cáfolták. Az előbbi, a házassági életközösség fennállásáról nyilatkozó tanúk a felperest nem ismerték, az általuk elmondottakból kitűnően a jogszerző és a beavatkozó házastársi kapcsolatára rálátással bíró személyekben, ideértve a velük rokoni kapcsolatban nem álló, közvetlen lakókörnyezetükben élőket is - erre utaló tények, körülmények, így pl. a jogszerző otthonától való folyamatos, huzamosabb ideig történő távolléte, házastársi kapcsolata megromlásának jelei hiányában - még az sem merült fel,

hogy a jogszerző más személlyel házasságon kívüli kapcsolatot tartott volna fenn. A jogszerző és a beavatkozó házassági életközösségének fennállásáról nyilatkozó tanúk között - a felperes előadásával ellentétben - nem csak rokonok és barátok, hanem távolabbi ismerősök is voltak, a felperes a perben ezen tanúk állításait elfogultság okán nem kérdőjelezte meg. A házassági életközösség fennállásáról nyilatkozó tanúk vallomása egybehangzó és ellentmondásmentes volt, olyan ok, ami miatt azokat a bíróságnak a bizonyítékok köréből ki kellett volna rekesztenie, nem merült fel.

[22] A közigazgatási eljárásban, valamint a perben a felperes indítványára meghallgatott tanúk vallomását a bíróság - a felperes állításával ellentétben - figyelembe vette, és a rendelkezésre álló bizonyítékokkal együttesen értékelve helytállóan jutott arra a következtetésre, hogy az özvegyi nyugdíj Tny. által előírt feltétele nem teljesült. Ezek a tanúk bizonyították, hogy a felperes és a jogszerző gyakran tartózkodtak Tiszavasváriban, idejüket - szabadidős és egyéb, gazdálkodás körébe is sorolható tevékenységekkel - gyakran töltötték együtt, amelynek alapján az ottani környezetben egyes, a jogszerző családi viszonyait nem ismerő személyek őket házas-, vagy élettársaknak tekintették. Ezen tanúvallomások és az egyes közös beruházásokat alátámasztó okirati bizonyítékok mellett azonban a bíróságnak a közigazgatási és a peres eljárásban meghallgatott többi tanú vallomását is értékelnie kellett, a bizonyítékok egybevetésének eredményeként pedig nem lehetett okszerű következtetést levonni arra, hogy a jogszerző a vizsgálandó időszakban életvitelszerűen Tiszavasváriban, a felperessel élt élettársi közösségben, és - az ezt cáfoló többségi tanúvallomások alapján - tényként elfogadni a felperes azon állítását sem, hogy és jogszerző és házastársa a közös gazdálkodás elemeit is nélkülöző „látszatházasságban” éltek.

[23] A felperes és a jogszerző közötti szoros érzelmi kapcsolat fennállását a felperes bizonyította a perben, ez azonban - ahogyan arra a munkaügyi bíróság is rámutatott -, nem jelenti a Tny. 45. § (2) bekezdésében előírt feltétel megvalósulását. A Kúria a tanúvallomások értékelésére vonatkozó felperesi kifogások csupán utal arra, hogy a perben vitás kérdés megítélése szempontjából kiemelt jelentőséggel az özvegyi nyugdíjra való jogosultság megállapításában érdekelt felperessel és alperesi beavatkozóval rokoni, illetve közeli baráti kapcsolatban nem álló álló személyek tanúvallomásai bírtak. A peradatok szerint a jogszerzővel baráti kapcsolatban álló - a jogszerző és a felperes közös gazdálkodásáról ismerettel nem rendelkező - tanúk is elsősorban a felperes és a jogszerző hétvégi, alkalmanként hét közbeni tiszavasvári tartózkodásáról, együttlétéről, a közösen végzett tevékenységekről tettek tényállításokat, amely tanúk közül az egyik a jogszerző és a felperes téli tartózkodását - az időjárás és szabadidejük függvényében - kifejezetten néhány alkalommal történő kilátogatásként említette. A nyaralóingatlan melletti utcában lakó,

a felperessel folyamatos kapcsolatot tartó, a felperes és a jogszerző közös gazdálkodásáról nyilatkozni szintén nem tudó ismerős pedig a tiszavasvári együttélés, a - tanú szóhasználatával - „szinte életvitelszerű” ott-tartózkodás időszakát a jogszerző nyugdíjba vonulásától (2005. augusztus 1.) a megbetegedése kezdetéig, a halálát megelőző 1-2 évvel bezárólag, azaz - a Tny. által előírt 10 évvel szemben - legfeljebb 8 évig fennállóan igazolta.

- [24] A bíróság nem követett el jogszabálysértést azzal sem, hogy a felperes által hivatkozott fényképfelvételeket és rezsiszámlákat „nyomatékkal”, perdöntő bizonyítékként nem vette figyelembe; az ítéletben e körben részletesen kifejtett indokokkal a Kúria egyetért, azt megismételni nem kívánja. Az a tény, hogy a jogszerző házasságon kívül született gyermekei a hagyatéki eljárás első tárgyalásán a felperes és a jogszerző túlélő házastársa között - egyes ingóságokat illetően - felmerült vita, a házastárs vagyontközösségi igénye kapcsán úgy nyilatkoztak, hogy a felperes nyilatkozatát, miszerint közte és a jogszerző között élettársi közösség állt fenn, elfogadják, a bíróság bizonyítékértékelésének jogszerűségét nem befolyásolja. A hagyatéki eljárás tárgyát a Tny. 45. § (2) bekezdés b) pontjában foglalt feltételek vizsgálata nem képezte, a jogszerző házasságon kívül született gyermekei nyilatkozatukat nem tanúként tették, érdektelen személyeknek nem tekinthetők, nyilatkozatukat kizárólag a felperes előadására alapítva, anélkül tették, hogy azt bármely, a jelen ügy eldöntése szempontjából lényeges tényállítással, adattal alátámasztották volna.
- [25] A Pp. 221. § (1) bekezdése megsértésének vizsgálata során a Kúria több határozatában (pl. Mfv.III.10.686/2012/4, Mfv.III.10.038/2017/8.) rámutatott: az ítélet megfelelő indokolása nem formális kötelezettség, hanem ezen múlik az ítélet meggyőző ereje. A döntés megalapozottságát - a valós tényállás megállapításával, és a vonatkozó anyagi jogszabályok helyes alkalmazásával - az indokolásnak kell biztosítania; az indokolási kötelezettség megsértése a lényeges eljárási szabálysértések közé tartozik, hiszen ezáltal az ítélet megalapozatlan, és egyben felülbírálnak is lesz (BDT 2007.1636.). A Kúria több döntésében (legutóbb Mfv.III.10.305/2017/4.) rámutatott arra is, hogy a Pp. 221. § (1) bekezdése megsértésére hivatkozás esetén a Kúriának a konkrét ügyekben azt kell vizsgálnia, hogy a jogerős ítéletnek van-e olyan tartalmi hiányossága, ami alkalmatlanná teszi az érdemi felülbírálatra.
- [26] A jogerős ítéletnek nem volt olyan hiányossága, ami - a fent kifejtettek szerinti - érdemi felülvizsgálatot akadályozta volna, az ítélet hatályon kívül helyezésének a Pp. 221. § (1) bekezdése megsértése miatt sem volt helye.
- [27] Mindezek alapján a Kúria a jogerős ítéletet - a Pp. 275. § (3) bekezdése alkalmazásával - hatályában fenntartotta.

Záró rész

- [28] A felperes a beavatkozó felülvizsgálati eljárásban felmerült költsége megfizetésére a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján köteles.
- [29] A Kúria a pártfogó ügyvéd díjáról a 2003. évi LXXX. törvény 11/A. §, a felülvizsgálati eljárás illetékéről a Tny. 81. §-a alapján határozott.
- [30] A Kúria a felülvizsgálati kérelmet a Pp. 274. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

Budapest, 2018. március 26.

Dr. Zanathy János s.k. a tanács elnöke, Dr. Magyarfalvi Katalin s.k. előadó bíró, Dr. Farkas Katalin s.k. bíró

A kiadmány hiteléül:

tisztviselő